

A KOR JELEI*

XII. intermezzo

Ha valaki megkérdezi, hogy egy társaság, embercsoport, intézmény ezoterikus-e, vagy ha valaki ezt állítja, esetleg csak önmagának is, akkor biztos, hogy aki ezt kérdezi, állítja, nem áll az ezoterika szintjén. Mert arra nem kell rákérdezni, nem kell bizonygatni, csak tenni lehet, belső tevékenységgel. Kívülről csak jeleket lehet követelni, ahogy a farizeusok tették, de jelet már csak azért sem lehet adni, mert aki arra vágyik, sose elégszik meg azzal, amit lát.

Zenéltni – összecsengést létrehozni – csak a neked-jó nevében lehet. Ahogy a nekem-jó a mindenki mindenki elleni háborúhoz vezet, úgy hozza meg a neked-jó nevében való cselekvés nyilvánvalóan a békét: ha mindenki e szerint cselekszik. És ez a belső békét is jelenti.

Arisztotelész tíz kategóriája az, ami abban a korban számára individualizálható volt. Ma a tizenegyedik kategória a *megismerés*, a tizenkettedik a kegyelem vagy charis vagy *szeretet*. Ezek – és esetleg még továbbiak is – más minőséggel rendelkeznek, amennyiben tartalmazzák azt a tízet, és nem *adottak* az embernek, mint kategóriák, hanem az embernek kell őket megalkotnia azáltal, hogy megvalósítja őket – és így válhatnak valósággá.

Az ember útja, szellemi útja a magányban tett lépéseken keresztül vezet az emberi közösséghez, ami azon alapszik és abból ered, hogy jelenlétből, jelenlétben beszélünk egymással. A közösségnek azonban, ha érti önmagát, feladata van a jövőre vonatkozóan, ami abban áll, hogy lehetővé tegye a jövőt, hogy létrehozzon egy új kultuszt, szemben a kereszténység előtti és a hagyományos-keresztény kultusszal. Korábban azzal áldoztak az emberek, amit *kaptak*: természeti vagy szellemi adományként. Az új kultuszban azzal áldoz az ember, amit maga *teremt*; áldozata abban áll, hogy lemond az időbeli jelenről, a múlt világában elért sikerekről, hogy csak a jövő csírái jöjjenek létre abból, amit elnyert és teremtett. Ez a vallás új mozdulata: a charis megvalósítása. És az ember tájékozódhat a keresztény tanítás szerint, mert az magában hordozza az Újat, mint csírát, mint továbbfejlődési lehetőséget.

A kereszténység központi cselekedete megjelenésének korában, és egy egyre kisebb számú embernek még ma is; az aktív, megismerő hit. A modern embernek, aki nem képes a megismerő hitre, a gyakorlás útján elnyert szellemi megismerés biztosítja a hozzáférést a szellemi valósághoz, a lényegi kereszténységhez.

* Georg Kühlewind: *A Logosz szolgái – az ember mint szó és beszélgetés* c. könyvéből. Böszörményi László fordítása,